

NAKOLIK POTŘEBUJEŠ BÝT DOBRÝ, ABY TO STAČILO?

Milovaní bratři a sestry, vážení přátelé, vzácní hosté,

bud'te zde vítáni. Všem Vám přeji naplnění nadpřirozeným Božím pokojem a milostí našeho Pána Ježíše Krista.

Na začátek si neodpustím otázku: *Je něco, co jste tento týden ztratili? Jak těžké to pro Vás bylo?*

S Jitkou máme za sebou hodně náročný týden, který se točil kolem naší malé schovanky. V pondělí jsme kvůli ní museli k soudu, ve středu jsme ji svěřili na tři dny na zkušenou do péče budoucí maminky a v pátek jsme se s ní definitivně rozloučili. Od pátku už je se svou novou rodinou.

Tak, jak se rok nic nedělo, proběhly nyní události doslova sprintem.

Došlo mi, že ačkoli je to pro holčičku správné, pro nás je to v určitém smyslu ztráta. Z našeho života najednou zmizel človíček, který nám byl drahý a z něhož jsme se mohli radovat, a těšilo nás, když jsme viděli, jak se rozvíjí a roste.

Nevím, jak vy, ale já při takové ztrátě cítím ve svém srdci prázdno (a prožívám čas zármutku). Na druhou stranu ale vím, že jediný, kdo může takové prázdno po někom druhém v mém srdci dokonale zaplnit, je můj milující nebeský Otec.

Však o něm v Izajáši čteme, že:

„Nalomenou třtinu nedolomí, nezhasí knot doutnající...“

Pokud jsi snad něco v tom uplynulém čase ztratil, něco, co pro tebe mělo velký význam, svěř to Bohu, který jediný může doplnit to, co ti nyní chybí.

K dnešnímu slovu, které v určitém smyslu navazuje na mé poslední slovo o adopci, mě inspirovala jedna drobná práce, kterou napsal Andy Stanley. Možná se Vám do ruky jeho knížky: *Nepřátelé srdce*, *Neodolatelná církev* nebo *Jak dobrý je dostatečně dobrý?* Pokud autora neznáte, vřele ho doporučuji!

Dnes začneme jednou anekdotou z nedělní školy. Učitel skupince šestiletých dětí vysvětloval, co musí člověk udělat, aby se dostal do nebe. Nejprve položil několik otázek. Měly odhalit, čemu děti doopravdy věří.

„Dostal bych se do nebe, kdybych prodal svůj dům a svoje auto a rozprodal všechny věci a rozdal peníze?“

„NE!“ zněla důrazná odpověď všech dětí.

„A co kdybych každý den uklízel doma i v kostele, sekal kolem fary a kostela trávu, udržoval všechno v perfektním pořádku?“

„NE!“ zaznělo sborovým výkřikem.

„Dobře, a co kdybych se choval laskavě ke zvířátkům, byl milý na všechny lidi, dětem rozdával bonbóny a miloval svou manželku?“

Opět zaznělo hlasité „NE!“

„Dobře, co mi tedy zajistí vstup do nebe?“

Vyskočme na chvílku z této anekdoty a pokusme se společně na tuhle otázku najít odpověď...

(Co napadá tebe?)

Víte, jak zněla odpověď jednoho klučiny?

„MUSÍŠ UMRÍT!“

Po mnoha letech zjišťuji, že stále hodně lidí si myslí, že důvodem, proč se dostanou do nebe (a nebem chápeme to dobré, dokonalé místo, věčnost žitou v přítomnosti Boha, věčnost neomezených možností), je, že **budou DOBRÍ, že se tady a teď budou chovat SPRÁVNĚ**. Kupodivu to platí nejenom o křesťanech, ale víceméně o všech lidech. Věřící tomu, že když jejich dobré činy převáží ty špatné, mají nebe vlastně „pojištěné“.

Dobrá, a kdo tedy zná měřítko, etalon toho, co je správné, kdy je člověk DOBRÝ?

- *Podle čeho posuzujete, zda je druhý člověk DOBRÝ?*
- *A jaké měřítko uplatňujete na sebe?*

Někdo uplatňuje nějaké obecné hodnoty, jiní hovoří o svědomí, další říká, že tím garantem je Bůh.

Pokud si říkáte, že o naší dobrotě bude rozhodovat Bůh, nemyslíte, že by nám měl dát mnohem jasnější kritérium? A to, upřímně řečeno, v Bibli teda moc nenacházím. Možná že by Bůh měl zavést ověřovací ročníkové zkoušky, jako má nymburské gymnázium...

Pokud nás snad napadne DESTERO, na které se odvolávají jako na etalon správného jednání dokonce i někteří ateisté, tak i tam u mnohých lidí narazíte na problém těch prvních čtyř přikázání. Chovat se k lidem slušně: NAKONEC PROČ NE? Ale uctívat Boha? CO TO JAKO JE?!

No jo, jenže bez těch prvních přikázání Desatera ta další nějak pokulhávají a nedávají moc smysl...

Pokud se podíváme na Ježíšova kritéria v Kázání na hoře, jsme na tom prakticky stejně – jenom ta laťka k přeskočení byla nasazena ještě o něco výše.

Předpoklad všech náboženství, předpoklad všech slušných a laskavých lidí je, že pokud se chcete dostat do nebe (do Božího království), musíte být DOBRÍ.

Jenže pořád nám tu zůstává viset otázka: **JAK DOBRÝ JE DOSTATEČNĚ DOBRÝ?**

Náš problém je, že vlastně nedokážeme přesně určit, co to přesně znamená „být dobrý“.

Nemáme pro to jednotné kritérium. A ani my tady se nejspíš neshodneme, a pokud ano, zeptejte se dneska svých sousedů. (Schválně, jak to vidí?)

Každé náboženství, každý kulturně civilizační okruh, dokonce každá skupina lidí, či jednotlivec, **má své měřítko.** A to se od ostatních dost podstatně liší.

Dokonce ani Bůh nám **neposkytl tabulku bodového hodnocení jednotlivých skutků,** abychom zjistili, že už jsme „dostatečně dobří“.

Jestli nám Bible něco nabízí, pak je to **svědectví ztroskotanců**, kterých se na jejich cestě životem ujal Bůh. A také konstatování, že **dobrymi skutky Božího království nedosáhneme**.

Nakonec i sám Ježíš ujistil všechny ty snaživé spravedlivé své doby, že **jejich dobrotivost (a pocit dokonalosti) nestačí** na to, aby vstoupili do Božího království. Zatímco neřádi, zločinci a prostitutky jsou Ježíšem vítání široce otevřenou náručí. Proč asi?

Připomeňme si jeden příběh, který nám to dobře ilustruje. Je zapsán u Marka v 10. kapitole 17-29 (a můžete jej najít třeba i u Matouše v 19 kapitole).

Když se vydával na cestu, přiběhl k němu nějaký člověk, a poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Ježíš mu řekl: „Proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, jedině Bůh. Prikázání znáš: Nezabiješ, nezcizoložíš, nebudeš krást, nevydáš křivé svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i svou matku!“

On mu na to řekl: „Mistře, to všechno jsem dodržoval od svého mládí.“ Ježíš na něj s láskou pohleděl a řekl: „Jedno ti schází. Jdi, prodej všechno, co máš, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne!“ On po těch slovech svěsil hlavu a smuten odešel, neboť měl mnoho majetku.

V minulosti jsem o tomto příběhu už mluvil. Dnes se na něj podíváme z jiné perspektivy.

Máme tady jednoho opravdu upřímně snaživého člověka, který přichází se srdcem na dlani: *Co mohu udělat, abych měl podíl na věčném životě?*

Ve společné diskusi dojdou k tomu, že se dotyčný už od mládí poctivě řídil příkazy Desatera. Tedy alespoň těmi, které hovoří o mezilidských vztazích. Super!

A všimněte si, že první Ježíšovou reakcí je, že na dotyčného s **láskou pohleděl**. Jsem přesvědčen o tom, že Ježíš je nadšen tím, že někdo bere Boží slova vážně.

A pak, k našemu překvapení, do toho stejně nakonec hodí vidle: *„Jedno ti schází...“*

Nesjpíš v zásadě nejde o zmíněný majetek, který má dotyčný prodat a rozdat. Jde o to, že se přes své bohatství nenaučil doposud důvěřovat Bohu. (Naprostá důvěra v Boha ti schází.)

Několik mých přátel, když jsme se na téma SPRAVEDLNOSTI či DOBROTY bavili, byla Ježíšovými postoji zmatena.

„Tak jemu nestačí lidé, kteří dodržují Desatero, jemu nestačí lidé, kteří jako farizeové usilovali o čistotu a spravedlnost, ale naopak se věnuje podvádějícím výběrčím daní, pokleslým ženám a upřednostní i vraha, který vedle něj umírá na kříži. **PROSÍM TĚ PROČ?!**“

Nenašel jsem lepší odpověď, než tu, že oni **spravedliví a dobří si byli až příliš vědomi své spravedlnosti**, svého snažení, své dobroty. A to natolik, že sami sebe nadřazovali nad druhé. (A pozor, to se někdy může stávat i nám!)

Zatímco ti **bídní si byli vědomi své bídy**. Věděli, že jsou nedostateční a tedy i nehodni odpuštění. A jediné, co mohli doopravdy udělat, bylo, že se s důvěrou vystavili nabídnuté Boží milosti.

Pojďme se vrátit na začátek dnešního slova. Jen trochu upravme tu původní otázku, když už víme, že být dobrý jednoduše nestačí:

- *Co potřebujeme, abychom se dostali do Božího království?*

To jediné, co potřebujeme, je **ODPUŠTĚNÍ**.

A k tomu připomenu asi ten nejznámější verš Nového zákona, který nám to odpuštění přibližuje skrze oběť:

„Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3:16)

Co z těchto pár slov můžeme vyčíst:

- každý je vítán (Bůh miloval svět – tedy každého člověka)
- každý se do Božího království dostane stejným způsobem (skrze smrt Božího Syna)
- každý může dosáhnout toho, co je požadováno (skrze víru/důvěru)
- někdo to všechno už zaplatil, zatáhnul náš dluh (Ježíš)

Minule jsem říkal, že **ADOPCE JE VZTAH ZALOŽENÝ NA JEDNOSTRANNÉM SLIBU TOHO, KDO DRUHÉHO BEZPODMÍNEČNĚ PŘIJÍMÁ.**

Dnes tedy do naší mozaiky doplňuji další střípek: **ODPUŠTĚNÍ JE PROJEVEM NEZASLOUŽENÉ MILOSTI A LÁSKY TOHO, KDO ODPOUŠTÍ SVÉMU VINÍKOVÍ (TEDY TOMU, KDO SE PROTI ODPOUŠTĚJÍCÍMU NĚČÍM PROVINIL).**

Smíř se s tím, že nikdy nebudeš DOST DOBRÝ. Nakonec to přeci velmi dobře známe – nejsme v něčem dost dobří pro rodiče, partnery, či druhé lidi. Někdy dokonce nejsme dost dobří ani sami pro sebe. (A zoufale často se snažíme tím, co děláme, dokázat těm druhý, sobě a někdy i Bohu, že UŽ PŘECI JSME DOSTATEČNĚ DOBRÍ...)

Přesto všechno řečené nás všechny chci povzbudit, abychom nerezignovali na ty dobré věci, o které ve svém životě usilujeme. Nerezignujme na úsilí proměňovat svět k lepšímu, pokud je to jen trochu v našich silách. Nerezignujme na dobro, které prokazujeme lidem kolem sebe. Nakonec nerezignujme ani na to, abychom se stávali lepšími a spravedlivějšími lidmi.

Jenom si ze svého úsilí nedělejme žádné zásluhy. I proto jsme si dnes připomněli, že naše vstupenka do Božího království, či chcete-li vstupenka do nebe, byla vytištěna a potvrzena ještě před tím, než dal Bůh povstat všemu kolem nás i nám samotným.

Bůh je geniální autor našeho příběhu. Nejprve vymyslel dobrý konec, než ten příběh (spolu s námi) začal psát...

Ámen.

Petr Plaňanský (18. 8. 2024, KS Nymburk)